

F.eks. skriver Nancy Bratt (Karakterudvikling og karakterafvigelse, 2. udg., Kbh. 1979, s. 154) bl.a.:

»I det lange løb virker straf altid uheldigt. Den virker forskelligt på forskellige personlighedsstrukturer. Det jegsvage barn bliver endnu mere forvirret, impulsivt og opløst i sine reaktioner, den trodsige bliver mere trodsig, indtil det ikke går mere, og han slår over i underkuet passivitet, den skyldbetyngede neurotiker får endnu mere energiopslugende ond samvittighed, og hans sociale tilpasning bliver endnu dårligere.«

Alligevel mener forslagsstillerne ikke, at der er opnået noget ved en isoleret afskaffelse af revselsesretten (forslagets punkt 2). Derfor er denne del af forslaget uløseligt forbundet med forslag om oplysning (punkt 1) og forslag om hjælpeforanstaltninger (punkt 3).

I den foreslåede oplysningskampagne forestiller vi os at der er grund til at lægge særlig vægt på den viden, man har om voldsacceptens »arvelighed«, altså det forhold, at voldsanvendelse i børneopdragelsen mangedobler sandsynligheden for, at de pågældende børn selv bliver voldelige, både over for egne børn og over for andre mennesker.

Men det siger sig selv, at en oplysningskampagne også bør formidle informationer om børns udviklingsforløb og om hjælpetilbud i pressede situationer, begge i præventivt øjemed, samt om problemets omfang (bl.a. for at tyndslidte forældre kan vide, at de ikke er alene med det, så de ikke er så bange for at søge hjælp).

Hvordan en oplysningskampagne skal tilrettelægges, har forslagsstillerne ingen ultimative forslag til. Det bedste resultat nås formentlig ved en kombination af generelle og selektive informationer: de generelle f.eks. om skadevirkninger ved voldsanvendelse og om hjælpeforanstaltninger (krisecentre m.v.) formidlet gennem massemedierne, de selektive f.eks. om barnets udviklingstrin og formåen sendt direkte til forældre med børn inden for de pågældende udviklingstrin og tilrettelagt efter den eksisterende viden om, at fysisk afstraffelse for alvor begynder i 5-6 måneders alderen og får en næsten altomfattende udbredelse i 11-12 måneders alderen.

Forslagsstillerne er indforståede med, at en sådan oplysningskampagne vil koste nogle penge. Man har da også svært ved at se, at OBS-film herom skulle være mindre vigtige end f.eks. OBS-film om mærkning af privat ejendom imod tyveri, eller at selektive udsendelser af denne art skulle være mindre vigtige end de talrige selektive udsendelser til småbørnsfamilier med »oplysninger« om kom-

mercielle produkter, som samfundet åbenbart har råd til.

¹⁾ Børge Vesterdal: »Børnemishandling og vanrøgt«, 1978.

²⁾ Erik Boisen i Politiken, 7. november 1977.

³⁾ Birthe Kyng: Når vi tæver småbørn. I »Med børn skal land bygges«, 1977.

⁴⁾ Erik Sigsgaard: Om børn og deres virkelighed, 1979, side 146.

⁵⁾ Joav Merrick og Niels Michelsen: Børnemishandling, Ugeskrift for læger, 6. december 1982, side 3693.

Markil Gregersen og Annie Vesterby Charles: Børnemishandling, Ugeskrift for læger, 8. august 1983, side 2455.

⁶⁾ Børnemishandling i Norden, 1. nordiske seminar om børnemishandling, Helsingør, 12.-14. august 1983.

⁷⁾ Annalisa Kongstad og Beth Grothe Nielsen: »Grænser for revselse«, 1984.

Til punkt 2

Som et led i bestræbelserne for at mindske voldsanvendelsen over for børn og de skadevirkninger, der er omtalt i bemærkningerne til punkt 1, foreslås revselsesretten afskaffet.

Hensigten med forslaget er først og fremmest pædagogisk, og forslaget kan derfor ikke betragtes løsevet fra punkt 1 (oplysningskampagne) og punkt 3 (krise- og hjælpeforanstaltninger).

Det skal også understreges, at det ikke er forslagsstillerne hensigt at indføre sanktioner mod forældrene. Ikke desto mindre finder vi det påkrævet som led i de øvrige børnepolitiske forslag at få revselsesretten afskaffet. At man næppe i praksis kan hindre enhver fysisk afstraffelse af børn, specielt ikke affekthandlinger, bør ikke tjene som undskyldning for, at voldsanvendelsen ligefrem er legitimeret, som tilfældet er nu. Dette viser sig dels ved, at forældrene faktisk er uvidende om afgrænsningen mellem revselse og vold, dels ved at »revselsesretten« bruges som undskyldning, når vold faktisk er begået.

En indsats imod voldsanvendelsen har ikke krav på at blive taget særlig alvorligt, så længe lovgivningsmagten og domstolene godtager forældres ret til at anvende vold over for deres børn. Dette er og bliver, uanset hvordan man vender og drejer det, en godkendelse af den stærkeres ret.

Den nuværende retstilstand